

‘Άκου, φίλε εκπαιδευτικέ...

Έχεις δίκαιο όταν ζητάς διάλογο, όμως, υπάρχει μια σειρά από «όμως»

ΑΝΑΛΥΣΗ

Του Μιχάλη Αντωνίου*

Φίλε εκπαιδευτικέ, απευθύνομαι σε σένα ως συμπολίτης, όχι ως εργοδοτικός εκπρόσωπος, ούτε με κάποια από τις άλλες ιδιότητες που όλοι έχουν στα μέσα της έκτης τους δεκαετίας. Ως πολίτης λοιπόν σε είδα να αντιδράς στις κυβερνητικές αποφάσεις της 4ης Ιουλίου με ένταση πρωτόγνωρη. Σε άκουσα να μιλάς για καταπίεση των κανόνων του θεσμοθετημένου διαλόγου και για προσβολή της επαγγελματικής σου αξιοπρέπειας.

Μερίμνησα να μάθω λεπτομέρειες, όχι τόσο από επαγγελματική διαστροφή όσο γιατί την ομάδα σου κοσμούν φίλοι και συγγενείς - διαμάντια ήθους και ποιότητας, αλλά και γιατί μιλούσες και εκ μέρους πρώων των παιδικών μου χρόνων, του Νάκη Βρυωνίδα και του Πανίκου Καννάουρου. Και αφού ενημερώθηκα, είπα ότι έχεις δίκαιο. Έχεις δίκαιο να ζητάς ουσιαστικές διαπραγματεύσεις πριν

τη λήψη αποφάσεων από τον εργοδότη. Τρεις δεκαετίες στις συλλογικές διαπραγματεύσεις, έμαθα να τις σεβόμαι ως εκ των σημαντικότερων κοινωνικών κατακτήσεων. Είπα ακόμα ότι

Η απαίτηση για σύλληψη του Υπουργού, σε αναλογία στον ιδιωτικό τομέα, πρέπει όλοι οι εργοδότες να καταδικαστούν σε ισόβια

έχεις δίκαιο να εξανίστασαι για προσβλητικές αναφορές και μειωτικά σχόλια επώνυμων και ανώνυμων συμπολιτών μας. Έχεις δίκαιο και στα δύο. Όμως...

Υπάρχει μια σειρά από «όμως».

Να ξεκινήσω από το δεύτερο που, αντίθετα με το πρώτο, δεν έχει τεχνοκρατικές διαστάσεις. Με εξαίρεση αυτούς που τοποθετήθηκαν προσβλητικά και με μια μικρή μερίδα που τους εκφράζει, η μεγάλη μάζα των συμπολιτών μας διαχώρισε κάθε τη θέση της. Ταυτόχρονα, ο εργοδότης σου, στο ανώτατο επίπεδο, διά του ίδιου του Αρχηγού του Κράτους και της Κυβέρνησης, εξέφρασε σε όλους τους τόνους την εκτίμησή και τον σεβασμό του στο έργο και την αποστολή σου. Λόγω αλλά και έργω: Με την προσωπική επί επιτόπου ανάμιξη στη διαδικασία διαπραγμάτευσης αλλά κυρίως με τη διαλλαγή κυρίων αποφάσεων του Συμβουλίου του με στόχο τη συμφωνία.

Με οποιαδήποτε ερμηνευτική προσέγγιση, η στάση του Προέδρου ακυρώνει κάθε ισχυρισμό προσβολής από τον εργοδότη σου. Οι εξωθεν επιθέσεις στο κύρος και την αξία σου δεν αντανακλούν στον εργοδότη σου και σε δημοκρατικές κοινωνίες δεν μπορούν να ελεγχθούν. Η συνεχιζόμενη επίκλησή τους από μέρους σου είναι εξόφθαλμα προσχηματική και πλέον προσβάλλει τη δική μου νοημοσύνη.

Ταυτόχρονα, τον σεβασμό που δίκαια απαιτείς, τον οφείλεις κι εσύ. Εβδομάδες τώρα ανέχεσαι να συμμετέχεις στην ηγεσία που σε εκπροσωπεί, συνάδελφός σου που λιβελογραφεί οκταίχτα εναντίον των εταίρων σου, που όζει εμπάθειας και μίσους κι εσύ σιωπής αντί έμπρακτα να τον ανακαλέσεις σε τάξη. Ακόμα, την ώρα που όλοι σου απευθύνουν έκκληση για μείωση της έντασης, εσύ παίρνεις τον δρόμο για αστυνομική καταγγελία του Υπουργού σου, του εταίρου και συνομιλητή σου. Δεν είναι μόνο που ευτελίζεις κάθε έννοια αλλη-

Μια απεργία επηρεάζει άμεσα περί τις 200 χιλιάδες προσώπων και έμμεσα το σύνολο της οικονομικής δραστηριότητας του τόπου. Και πιθανόν η Κυβέρνηση να ενδώσει, όχι ως αποτέλεσμα έντιμης διαπραγμάτευσης αλλά ως προϊόν ωμού εκβιασμού.

λοσεβασμού, είναι που προκαλείς πικρό μείδιγμα φίλε εκπαιδευτικέ. Εργάζεσαι στον, με διαφορά, καλύτερο εργοδότη του τόπου. Αν ζητάς τη σύλληψή του, προμεινών των αναλογιών στον ιδιωτικό τομέα, πρέπει να ζητήσεις ισόβια κάθειρξη όλων των εργοδοτών.

Χωρίς πρόθεση να μπω στην ουσία των διαφορών, έχε υπόψη σου ότι στον ιδιωτικό τομέα, ο χρόνος για συνδικαλιστικές δραστηριότητες είναι κατά μέγιστο δύο μέρες ετησίως για δύο πρόσωπα από κάθε επιχείρηση. Ακόμα, οι συνάδελφοί σου καλύπτουν το κόστος της συνδικαλιστικής τους εκπροσώπησης αποκλειστικά από το υστέρημά τους, με συνδρομές μέλους. Αν ζητήσουν προσωπικό ή χρήμα από τον εργοδότη τους για να συνδικαλιζονται, θα παραπεμφθούν με συνοπτικές διαδικασίες σε ιατροσυμβούλιο.

Πάμε τώρα στο πρώτο: Η Κυβέρνηση έμπρακτα αναγνώρισε την ατελή εφαρμογή των κανόνων ουσιαστικού διαλόγου και διαφοροποίησε δύο φορές την απόφασή της.

Με βάση τους ίδιους κανόνες, αυτό απαιτεί τώρα κίνηση της πλευράς σου, μετακίνηση από το απόλυτο «όχι». Ξέρω την απάντησή σου: «Να αποσύρουν την 4η Ιουλίου, εμείς δεν ζητήσαμε τίποτα, αυτοί μάς αφαιρέσαν δικαιώματα χωρίς διάλογο».

Αυτή είναι μια σωστή θέση. Για το γήπεδο και για τον καβγά με τον γείτονα. Όχι όμως και για κοινωνικό διάλογο. Όταν Πολιτεία και κοινωνία σε ενέδυσαν με τον μανδύα του κοινωνικού εταίρου, σου έδωσαν προνόμια που ελάχιστοι απολαμβάνουν. Σε φόρτωσαν όμως και με ευθύνες, στις οποίες κ' ως τώρα στάση σου δείχνει ότι δυσκολεύεσαι να ανταποκριθείς.

Η υποχρέωση πίστης των Οργανώσεών σου δεν ισχύει μόνο απέναντι σε σένα, ισχύει όμοια και απέναντι στο κοινωνικό σύνολο. Πανεύκολο να υπερσπίζεσαι συμφέροντα μιας ομάδας, εφάπαξ όμως όταν πρέπει να ισορροπήσεις συμφέροντα κατ' αρχήν αντικρουόμενα ή έστω αποκλίνοντα και να σταθείς απέναντι στους «δικούς σου» για το συνολικό καλό. Όμως αυτό είναι «Οργάνωση Κοινωνικού Εταίρου». Το άλλο είναι σύλλογος οπαδών.

Μας χρωστάς, λοιπόν, αντιπροτάσεις και καλίστη διαπραγμάτευση.

Ξέρουμε ότι τυκόν απόφασή σου να απεργήσεις, θα λειπουργήσει ως βρόγχος στον λαϊμό του εργοδότη σου. Μια απεργία επηρεάζει άμεσα περί τις 200 χιλιάδες προσώπων και έμμεσα το σύνολο της οικονομικής δραστηριότητας του τόπου. Και ξέρεις καλά ότι ο εργοδότης σου δεν μπορεί να αντεπεξέλθει σε τέτοιου μεγέθους πίεση. Πιθανόν θα ενδώσει, όχι ως αποτέλεσμα έντιμης διαπραγμάτευσης, αλλά ως προϊόν ωμού εκβιασμού. Ξέρεις, όμως, όταν η μια πλευρά φεύγει ταπεινωμένη με σκυμμένο το κεφάλι, ο σπόρος του πολέμου θεριεύει.

Ξέρω ότι θα μου πεις αυτό που πάντοτε λες όταν στερέφουν τα επιχειρήματά: «Πρώτα να πληρώσουν τους φόρους τους οι επιχειρήσεις και μετά έλα να μιλήσουμε». Η «έφαγαν τόσα οι τράπεζες, τώρα τι γυρεύεις από μένα»; Κι εγώ θα σου πω ότι στην υπέροχη γλώσσα που εσύ με διδάξες, αυτό ονομάζεται «προφάσεις εν αμαρτίαις» και στη γλώσσα της λατρεμένης μου γαργιάς λέγεται «άλλα λόγια να αγαπιόμαστε».

Φίλε εκπαιδευτικέ, η επιλογή ανάμεσα σε πόλεμο και ειρήνη είναι δική σου. Πρέπει όμως να ξέρεις ότι αν αρχίσει ο πόλεμος, όλοι θα πάρουμε θέση και θα διακρίνουμε με ανεξέλεγκτες συνέπειες μια κοινωνία βαριά τραυματισμένη. Σου το είπα ξανά: Η διαχείριση τέτοιων διαφορών είτε σε καταξιώνει είτε σε απαξιώνει στη συλλογική συνειδητοποίηση πάντα. Καλή τύχη φίλε εκπαιδευτικέ.

* Γενικός Διευθυντής της Ομοσπονδίας Εργοδοτών & Βιομηχάνων